

Ota Kristus avuksi kriisiisi!

David Wilkerson January 1, 1996

Tule mukaan Duuran lakeudelle lähelle Babylonia, jonne kuningas Nebukadnessar oli kutsunut kaikki johtajat - satraapit, maaherrat ruhtinaat ja lainoppineet - maailmanvaltansa kaikilta ääriä.

Kuvittele sitä näkyä - koolla oli valtava ihmismassa pukeutuneina erilaisiin kansal-lisiin asuihinsa, ja he puhuivat monia kieliä. Ja he kaikki olivat tulleet koolle vain yhtä tarkoitusta varten - kunnioittamaan kuninkaan jumalia!

Nebukadnessar oli pystyttänyt valtavan, kultaisen kuvapatsaan, joka oli kuusikym-mentä kyynärää korkea. Ja nyt kaikkien näiden johtajien, jotka olivat matkustaneet Duuran suurelle lakeudelle, oli kumarruttava palvelemaan heti, kun kuninkaallinen orkesteri alkoi soittaa. Oli joko toteltava tai kuoltava!

Mutta kolme juutalaista miestä - Sadrak, Meesak ja Abednego - kieltäytyivät lankea-masta maahan ja kumartamasta. Kaldealaiset olivat ottaneet nämä miehet vangeiksi Jerusalemissa ja tuoneet heidät Suusanin palatsiin. Siellä heille oli opetettu kaldealaisten kieli, ja yhdessä Danielin kanssa heidät oli nimitetty hallinnon johtopaikoille. Nyt kaikista muista kansakunnista tulleet miehet lankesivat maahan kultaisen kuvapatsaan edessä heidän ympärillään ja alistuivat kuninkaan määräykseen. Mutta he eivät!

Kateelliset kansanjohtajat kantelivat tästä Nebukadnessarille, ja kun kuningas kuuli siitä, hän raivostui. Hän ajatteli: "Miten minun oman hallitukseni jäsenet julkeavat asettua tottelemattomina minua vastaan!"

Näinä päivinä oli varsin tavallista rangaista kuninkaan käskyjen rikkojia heittämällä heidät tuliseen pätsiin. Jeremia puhuu Sidkiasta ja Ahabista, "jotka Baabelin kuningas korvensi tulessa" (Jer. 29:22). Varmaan Nebukadnessar oli tottunut näkemään, miten ruumiit heitettiin avotuleen - näkemään, miten liekit heti tarttuivat palaviin ruumiisiin, ja haistamaan palavan lihan hajun. Nyt hän oli niin raivoissaan, että määräsi sotilaansa kuumentamaan pätsin seitsemän kertaa tavanomaista kuumemmaksi.

Kun vartijat toivat nämä kolme juutalaista miestä kuninkaan eteen, Nebukadnessar karjui: "Te siis kieltäyditte kumartamasta pystyttämäni kuvapatsasta, kun musiikki alkoi soida. No, minä annan teille uuden tilaisuuden. Samalla muistutan teitä, että tilinen pätsi palaa nyt juuri seitsemän kertaa kuumempina kuin yleensä. Ja ellette tällä kertaa lankea maahan, teidät heitetään pätsiin paistumaan!"

Voit olla varma, että nämä kolme miestä kyllä tunsivat hehkuvan pätsin kuumuuden siihen paikkaan asti, jossa he seisoivat. Ja varmaan he myös näkivät vahvojen sotilaiden vajoavan lopenuupuneina maahan, kun he kohensivat tulta kammottavassa kuumuudessa. Nämä juutalaiset miehet eivät halunneet kuolla. He olivat ihmisiä kuten sinä ja minä. Ihminen olisi hullu, jos haluaisi kuolla tulessa paistuen! Mutta näillä miehillä oli sydämessään Pyhän Hengen antama suunnaton usko. Ja siksi he vastasivat kuninkaalle: "Nebukadnessar! Ei ole tarpeellista meidän vastata sinulle sanaakaan. Me emme kumarru! Meidän Jumalamme kyllä pelastaa meidät. Ja vaikka ei pelastaisikaan, niin me emme palvele sinun jumaliasi emmekä kultaista kuvapatsasta."

Tarinan lopun sinä tiedätkin. Varmaan levisi sana suurista polttajaisista, ja utelias väkijoukko kerääntyi paikalle samaan tapaan kuin villin lännen hirttäjäisiin. Ihmiset kurottivat nähdäkseen edes vilauksen niistä miehistä, jotka uskalsivat uhmata kuninkaallista käskyä - ja jotka nyt poltettaisiin elävältä!

Pian kuninkaallinen seurue saapui. Kuningas asettui istuimelleen - turvallisen välimatkan päähän kuumuudesta, mutta silti riittävän lähelle saadakseen olla itse todistamassa ruumiiden palamista. "Eivätkö nämä kapinalliset ikinä opi?" hän varmaan ajatteli itsekseen. "Pian kolmesta kapinallisesta on vain tuhkat jäljellä."

Sitten nämä kolme juutalaista miestä tuotiin sisään kädet ja jalat sidottuina. Kuninkaan armeijan väkevimmät sotilaat olivat nostaneet heidät maasta ja kantoivat heitä pätsin suulle heittääkseen heidät sisään. Mutta liekit olivat niin kuumia, että sotilaat itse alkoivat kaatua yksi toisensa jälkeen - kuumuuden läkähdyttäminä!

Jotenkin juutalainen kolmikko saatiin kuitenkin lopulta heitettyä pätsiin. Mutta kuningas oli kummissaan. Ei näkynytäkään äkillistä palavien ruumiiden leimähdystä, eikä tuntunut palavan lihan hajua. Hän tähyili tuleen - ja ällistyi näkimestään. Nuo kolme juutalaista miestä kävelivät hiilien päällä - kuin olisivat kulkeneet ruusun terälehdillä! Tuli oli vai polttanut poikki heidän kahleensa - ja nyt he olivat kohottaneet kätensä ylistääkseen Jumalaa.

Nebukadnessar kääntyi hallitusmietensä puoleen ja kysyi: "Montako miestä me tuonne tuleen heitimme?" "Kolme armollinen kuninkas", oli vastaus. "Mutta minä näen neljä!" kuningas intti. "Eikä kukaan heistä pala. Kukaan ei ole edes vahingoittunut. Ja neljäs on näöltänsä niinkuin Jumalan Poika!" (ks. Dan.3:24,25).

Mutta miten pakanakuningas pystyi tunnistamaan Jumalan Pojan! Koska Kristuksen kirkkaus ei voi pysyä salassa. Aina kun enkelit ilmestyvät Raamatussa, heillä on yllään valkoiset ja hohtavat vaatteet, ja heitä ympäröi taivaallinen kirkkaus. Mutta tämä kirkas Olento ei ollut serafi; ei Gabriel eikä kuolleista noussut Mooses eikä Elia. Tämä oli Jeesus itse - ja Hän oli kirkaampi kuin seitsemänkymmeneksi kuumennettu pätsi!

Rakkaani, tämä todistus kuultiin pakanan suusta: Kristus ilmestyi juutalaisten rinnalle hädän hetkellä! Ja silloin oli kyse elämästä tai kuolemasta. Tämä oli hengenhätä - toivoton tilanne lihan mukaan, tilanne, jonka laukeaminen vaati ihmettä. Mutta Kristus kulki näiden miesten rinnalla ja lohdutti heitä. Hän tuli hädän hetkellä pelastamaan ja vapauttamaan heidät.

Tämä Sanoma Koskee Myös Sitä, Miten Sinä, Minä Ja Jokainen Uskova Voi Saada Kristuksen Tulemaan Avuksi, Kun Meillä On Hätä!

Jeesus ei tullut avuksi juutalaisten hätään tehdäkseen vaikutuksen pakanakuninkaaseen. Hän oli jo tehnyt sen edellisessä luvussa. Kun Daniel tulkitsi Nebukadnessarin unen, kuningas oli julistanut: .."Totisesti on teidän Jumalanne jumalien Jumala ja kuningasten Herra.."(Dan. 2:47.) Mutta hän unohti sen hyvin pian!

Ei, tämä ei ollut mikään evankelioimistilaisuus. Jumala tunsikin kuninkaan höilyvän sydämen - ja Hän tiesi, että ihmeet tekivät vaikutuksen pakanoiden mieliin vain muutamiksi päiviksi. Pikemminkin Jeesus tuli näiden miesten hädän hetkellä yhdestä syystä - pelkästään heidän itsensä vuoksi! Hän tuli lohduttamaan ja pelastamaan heidät, koska Hän raksti heitä. Kunnian Herra piti heistä huolta heidän hädänhetkellään - koska he olivat täysin sitoutuneet Häneen.

Totuus on se, ettei Herramme lupaa tulla avuksi jokaisen ihmisen hätään. Räämattu kertoo, kun Hän oli Jerusalemissa pääsiäisenä:.."uskoivat monet hänen nimeensä, nähdessään hänen tunnustekonsa, jotka hän teki. Mutta Jeesus ei uskonut itseänsä heille, sentähden, että hän tunsikin kaikki... hän tiesi itse, mitä ihmisessä on." (Joh.2:23-25).

Jeesus tunsikin ihmisen sydämissä asuvan petoksen. Hän tiesi, että monet olivat halukkaita tunnustamaan Hänet Jumalaksi - mutta eivät halunneet sitoutua antamaan koko elämänsä Hänen käsiinsä!

On aivan toista uskoa, että Jeesus on Jumala ja Vapahtaja - kuin antautua kokosydämisesti Hänelle. Täysi sitoutuminen merkitsee "kaiken antamista tai uskomista toisen haltuun". Siis itsensä alttiiksi antaminen Kristukselle on nimenomaan elämän täydellistä luovuttamista Hänelle - koko olemuksemme uskomista Hänen hoitoonsa. Ja silloin Hän puolestaan sitoutuu auttamaan niitä, jotka ovat täydellisesti sitoutuneita Häneen.

Me elämme yhteiskunnassa, joka ajautuu kriisistä toiseen. Tunnetko itse ketään, joka ei parhaillaan ole keskellä kriisiä tai juuri selviytynyt siitä? Henkilökohtaisesti tunnen monia kristittyjä, jotka ovat joutuneet niin vaikeiden ongelmien eteen, että ne uhkaavat murtaa ja tuhota heidät.

Millaisessa kriisissä sinä nyt juuri olet? Onko se hengellinen, taludellinen, henkinen vai fyysinen? Koskeeko se

avioliittoasi, työtäsi, liiketoimiasi? Puhun niin vaikeista tilanteista, joista vain ihme voi sinut pelastaa - toivottomalta näyttävästä tilanteesta. Kun olet sellaisessa kriisissä, tarvitset Jeesusta. Hänen täytyy astua hätäsi keskelle ja kulkea sen läpi sinun kanssasi. Vain Elävän Jumalan Poika pystyy ratkaisemaan sinun ongelmasi - selvittämään mahdottoman - pelastamaan sinut omasta tulisesta pätsistäsi!

Saatat vastata: "Kyllä, tarvitsen Jeesusta rinnalleni kulkemaan tämän läpi. Hänen täytyy tulla minun hätääni kuten Hän tuli juutalaisten miesten hätään. Mutta miten niin voi tapahtua? Miten voin saada Hänet juuri minun kriisini selvittäjäksi?"

Voit tehdä samalla tavoin kuin Sadrak, Meesak ja Abednego tekivät saadessaan Kristukselta avun hädässään. Nämä kolme miestä tekivät kolme merkittävää sitoumusta:

1. He Sitoutuivat Puhtaaseen, Saastuttamattomaan Elämäntyyliin Syntisen Yhteiskunnan Keskellä.

Mutta Daniel päätti lujasti olla saastuttamatta itseään kuninkaan pöydän ruualla ja viinillä, jota tämä joi, ja anoi hoviherrain päälliköltä, ettei hänen tarvitsisi itseään saastuttaa. (Dan. 1:8.)

Saastuttamattomuus tarkoittaa tässä "vapautumista kieltäytyksen kautta". Daniel toisin sanoen ilmoitti: "Jokainen myönnytys periaateistani riistää minulta vapauteni."

Siksi Daniel sitoutui syömään vain papuja ja juomaan vain vettä kymmenen päivän ajan. Ei ollut mitään fileepihvejä kuninkaan pöydästä eikä kalliita viinejä. Kun hän kertoi hoviherrain päällikölle tästä, päällikkö vastasi: "Te saatatte minun pääni vaaraan kuninkaan edessä. Kymmenen päivän päästä te näytätte sairaalta, teidän kasvonne laihtuvat - ja kuningas varmasti huomaa. Syökää nyt vähän lihaa. Te tarvitsette proteiinia. Juokaa viiniä verenne parantamiseksi. Syökää tästä muutama makeinen, niin saatte energiaa!"

Kun tutkin tätä kohtaa Raamatusta, mietin, miksi Daniel ryhtyi tällaiseen paastoon. Juutalaiset eivät olleet kasvissyöjiä. Vastaus todennäköisesti on, että epäjumalien papit siunasivat viinin, lihan ja herkut, ennenkuin ne vietiin kuninkaan pöytään. Siksi ruoka oli seremoniaalisesti saastunutta juutalaisille nuorukaisille.

Uskon silti, että Danielilla ja näillä muilla oli jotain muuta mielessä - ett- heidän sitoutumisensa meni paljon seremoniallista epäpuhtautta syvemmälle. Sitä, mitä nyt aion puhua teille, en ole lukenut mistään muualta. Uskon, että Pyhä Henki paljasti sen minulle. Miksi nämä neljä juutalaista miestä kieltäytyivät syömästä kuninkaan ruokaa?

Ensinnäkin nämä miehet oli otettu vangeiksi yhdessä tuhansien maanmiestensä kanssa. Profeetta Jeremia oli rohkaissut näitä juutalaisia pakkoeiistolaisia asettumaan Babyloniin ja rakentamaan sitä seitsemänkymmentä vuotta, kunnes Jumala veisi heidät takaisin omaan maahan. Mutta kun muistaa Israelin lankeemuksien historian, kansa varmaan pyyhkäistiin mukaan tuossa maassa rehoittaviin hillittömyksiin. Varmaan Daniel ja hänen ystävänsä näkivät, miten nopeasti ja helposti nämä ensimmäiset pakkosiirtolaiset olivat tehneet myönnytyksiä ja sopeutuneet sen maailmanajan menoon mukaan. Babylonian kiihkeärytminen elämä oli saanut heidät ansaa.

Nämä neljä miestä olivat varmaan uskomattoman kauhuissaan siitä, mitä he näkivät Babyloniin saapuessaan. Kaduilla oli häpeämättömiä porttoja, pakanoiden pyhäkköjä ja alttareita joka kadunkulmassa, juominkeja ja orgioita kaikkialla, virkamiehet ja käskynhaltijat hoipertelivat kaduilla viinin ja väkevien turruttamina. Yhteiskunta oli niin kuriton, moraaliton ja täynnä kirousta, että nämä hengellisesti herkät neljä miestä kauhistuivat.

Mutta Daniel oli profeettojen oppilas. Hänellä oli Jeremian kirjoitukset mukanaan, ja nuo profetiat johtivat hänet lopulta päättämään, että Israel olisi vankeudessa seitsemänkymmentä vuotta. Hän tiesi, että parhaillaan elettiin tärkeää jaksoa historian kulussa! Ja jossain vaiheessa heidän Babyloniin tulonsa alussa Daniel oli sitoutunut miehiin, "jotka olivat minun kansani..." (Dan. 10:17) - kolmeen muuhun juutalaiseen, jotka seisivat hänen rinnallaan sekä ruumiillisesti että hengellisesti.

Kuvittelen, että he pitivät kokouksen ja kertoivat toisilleen murheestaan Israelin luopumuksen vuoksi. Silloin Daniel nousee ja sanoo:

"Te näitte sen saman näillä kaduilla kuin minäkin! Mutta se, mikä meistä nyt tuntuu kauhistuttavalta, on kohta normaalia meidän kansamme keskuudessa, elleimme me päätät elää toisin. Ei kestä kauan. Ennen kuin meidän maanmiehemme näyttävät samanlaisilta kuin kaldealaiset, puhuvat ja elävät smalla tavalla. Jokainen joutuu aistillisuuden valtaan - meidän paimenemme etsivät helppoa elämää ja vaurautta, meidän johtajamme suostuvat myönny-tyksiin. Meidän synagoogamme tulevat olemaan täynnä sekavuutta, saastaisuutta, kaksoismoraalia.

Jokainen pitäytyy uskon muodoissa mutta kadottaa kaiken voiman Jumalassa.

Meidän on pysyttävä lujina! Jumala tarvitsee huutavia ääniä tänä lankeemuksen aikana. Meidän on asetettava elämämme alttiiksi - muutoin Israelin valo sammuu täysin!"

Niinpä nuo neljä tekivät keskinäisen sopimuksen. He lupasivat toisilleen:

"Me emme suostu kompromisseihin. Me emme omaksu näitä moraalien mittapuita. Me emme tarvele henkeämme pakanallisella musiikilla, alkoholilla, paholaisen elämäntyyliä. Me emme salli Babylonin hengen tahrata uskoamme. Me pysyttelemme erillämme. Ja me vaellamme kurinalaisesti uskossa."

Nämä neljä juutalaista miestä pysyivät vapaina babylonialaisen elämäntyylin saastutuksesta. Ei ollut pelkästään kyse ruuasta vaan koko elämäntavasta. Oli elettävä erottautumisen kätkeytä elämää! Mutta nämä miehet eivät kulkeneet saarnaamassa elämäntyylistään muille. He eivät mainostaneet kurinalaista vaellustaan. Se oli pelkästään heidän ja Jumalan välinen asia.

Minä kysyn sinulta: Kun Jumala oli valmis puhumaan tuolle kansakunnalle ja sen ihmisille, kenet hän valitsi äänitorvekseen? Kenestä tuli Jumalan ääni Hänen tahraton todistajansa tuomitulle maailmanvallalle? Juuri näistä neljästä sitoutuneesta miehestä!

Kun katson meidän tuomittua yhteiskuntaamme, näen kansakunnan, joka hajoaa kauhistuttavaa vauhtia. Ja tämä koskee myös Kristuksen ruumista! Seurakuntiin on suodattunut Babylonin henki - Sekoittunut sanoma, jossa on mukana moninaista maailmallisiin mitta-puihin mukautuvaa ainesta. Huudan usein yksinäisessä kammiossani: "Jumalani, missä Sinun äänesi tässä maassa ovat? Missä ovat sinun ihmisesi, jotka elävät erilaista elämää - jotka nousevat esiin ja lausuvat profetian sanan? Missä ovat Sinun taipumattomat puhemiehesi?"

Missä ovat sellaiset äänet näinä aikoina, kun kaikki murenee ympäriltämme? Missä ovat seurakunnat, uskovat, jotka astuvat esiin ja toimivat Jumalan ääninä työpaikoillaan, perheissään, jokapäiväisessä vaelluksessaan?

Juuri sitä nämä neljä juutalaista miestä kysyivät itseltään. Ja siksi he sitoutuivat puhtaaseen elämäntyyliin. Heidän rohkea päätöksensä - ja heidän todistuksensa pyhästä vael-luksesta - oli tekevä uskomattoman vaikutuksen pieneen Esraan, Nehemiaan ja Serubaabeliin. Juuri se on voinut innoittaa niitä 43 000 ihmistä, jotka myöhemmin pysyivät vahvoina. Kyllä, näiden neljän miehen pyhä elämä herätti esiin jumalallisen jäännöksen.

Rakkaani, et voi olla Jumalan ääni, ellet elä eristynyttä, pyhää elämää. Jumala ei voi käyttää sinua, jos sydämesi on saastainen ja tämän syntisen ajan tahraama. Se vaatii päättäväistä sitoutumista!

Kysyn sinulta: Kun olet hädässä, huudatko: "Herra, missä Sinä olet, kun tarvitsen Sinua? Etkö ole sitoutunut pelastamaan minua?"

Mutta entä jos Herra sanookin sinulle: "Missä sinä olet, kun tarvitsen ääntäsi? Tarvitsen ääniä näinä synnin aikoina, puhtaita astioita, joiden kautta voin puhua. Sinä sanot, että haluat minun tulevan avuksesi hädässä - silti sinä pysyttelet osana pahaa, maailmallista järjestelmää. Sano minulle - oletko sinä antanut elämäsi minun tarkoituksiini?"

2. Sitoutuminen Etsimään Jumalaa - Rukouksen Ihmiseksi!

Ja minä käänsin kasvoni Herran Jumalan puoleen hartaassa rukouksessa ja anomisessa... Minä rukoilin Herraa, Jumalaani, tunnustin... Ja vielä minä puhuin ja rukoilin ja tunnustin syntini ja kansani Israelin synnit..." (Dan. 9:3,4,20)

Tässä on todistus - nämä olivat rukoilevia miehiä! Huomaat, että heidän ensimmäistä sitoutumistaan - elää maailmasta erillään pysyttelevää elämää - oli tukenut toinen sitoutuminen: elää etsien Jumalaa. On mahdotonta elää pyhää elämää viettämättä runsaasti aikaa polvillaan, etsimättä Jumalalta voimaa ja auktoriteettia sellaisen elämän elämiseen.

Älä erehdy - uskollinen rukoileminen ei pidä sinua kriisien ulkopuolella. Päinvastoin, se saattaa sinut hyvin todennäköisesti tuliseen pätsiin ja leijonan luolaan. Mutta rukous valmistaa sinua kohtaamaan sen kaiken uskossa - ja sinusta tulee elävä uhri Jeesuksen nimessä.

Danielin rukous johti hänet suoraan leijonien luolaan. Ja tämä koettelemus tuli vuosia juutalaisten miesten koettelemusten jälkeen - kun Daniel oli kahdeksissakymmenissä. Tämä voi pelottaa sinua, jos murehdit, miten pitkään vielä kestää, ennen kuin kriisisi loppuvat. Ehkä olet luullut, että olet oppinut kaikki "tärkeät" kokeesi, kun olet elänyt jonkun tietyn ajan Herrassa. Mutta tässä Jumala sallii erään Hänen suurimmista rukoustaistelijoistaan - rauhan miehen, lempeän luonteeltaan - kohdata elämänsä pahin kriisi vuosikymmenien uskollisen rukouselämän jälkeen.

Rakkaani, koettelemukset päättyvät vasta, kun Jeesus tulee - tai kun kuolet Kristuksessa. Koskaan ei tule sellaista aikaa, jolloin et enää joudu kohtaamaan tulista pätsiä tai leijonan luolaa. Sitä ei tapahdu, ennen kuin lepää päätä Hänen sylissään!

Siksi rukoileminen on niin tärkeää. Voit sitoutua elämään puhdasta elämää - mutta sitä vakaumusta on mahdotonta täyttää, ellet myös sitoudu etsimään Jumalaa. Mitkään vakuuttavat saarnat, mitkään väkevät pyhydestä kertovat kirjat, mitkään maailman varoitukset eivät pysty pitämään sinua sitoutuneena maailmasta erottautuvaan, pyhään elämään. Kaikki raukeaa tyhjiin - ellet ole sitoutunut etsimään Jumalaa kaikesta sydäimestäsi.

Pari viikkoa sitten menin Isän eteen ja kysyin: "Herra, miksi vaadit, että kaikkien tähden on rukoiltava? Miksi et voi tehdä mitään muuten, kuin jos sitä Sinulta rukoilen?"

Herra vastasi: "David, et mitenkään voi rakastaa minua, ellet etsi minua. Miten minun lapseni voi sanoa rakastavansa minua, kunhän laiminlyö minut päivästä toiseen? Rukous on ilmapuntari, joka osoittaa, missä määrin olet antanut elämäsi minulle. Todellinen rakkaus vetää minun lapseni minun läsnäolooni!"

Uskon täytyy tietenkin syntyä Jumalan sanasta, uskohan tulee lopulta kuulemisesta. Mutta kun usko syttyy, rukous saattaa sen liekkeihin. Se räjäyttää meidän uskomme. Tulinen pätsikin kuumennettiin seitsemän kertaa kuumemmaksi. Rukous kuumensi neljän juutalaisen miehen uskon, kunnes se oli kuumempi kuin tuliset liekit.

Kun kuningas Nebukadnessar kutsui nuo miehet ulos pätsistä, hän sanoi:... "Kiitetty olkoon... Jumala, joka lähetti enkelinsä ja pelasti palvelijansa, jotka Häneen turvasivat... antoivat ruumiinsa alttiiksi, ennemmin kuin palvelijat kumartaen rukoilivat muuta jumalaa kuin omaa Jumalaansa." (Dan. 3:28.) Taas kerran todistus tuli pakanan huuilta: Nämä miehet ovat antaneet ruumiinsa alttiiksi Jumalalle!

3. He Sitoutuivat Puhtaaseen, Saastuttamattomaan Elämäntyylisiin Syntisen Yhteiskunnan Keskeillä.

Nebukadnessar... sanoi heille: .."ellette kumarra, niin teidät heti paikalla heitetään tuliseen pätsiin; ja kuka on se Jumala, joka pelastaa teidät minun kädestäni?" (Dan. 3: 14,15)

Nämä miehet olivat pahimmassa mahdollisessa hädässä, joka ihmistä voi kohdata. Ellei Jumala tulisi pelastamaan heitä ihmeen kautta, he kuolisivat!

Ja juuri sellaisesta kriisistä puhun nyt sinun kanssasi. Ehkä sinulla on vakava fyysinen vaiva. Ehkä avioliittosi on niin vakavassa kriisissä, ettet omin voimin pysty ratkaisemaan tai korjaamaan sitä. Sanot: "Minä olen rukoillut, olen paastonnut, olen tehnyt kaiken. Ellei Jumala nyt puutu asioihin, minä en selviä tästä!"

Mikä tuo Kristuksen avuksi hätääsi? Hän tulee, kun sitoudut samaan kuin nuo kolme juutalaista miestä: He ...sanoivat kuninkaalle: "Nebukadnessar! Ei ole tarpeellista meidän vastata sinulle tähän sanallakaan. Jos niin käy, voi meidän Jumalamme kyllä pelastaa meidät tulisesta pätsistä, ja Hän pelastaa myös sinun kädestäsi ... ja vaikka ei palastaisikaan, niin tiedä se, kuningas, että me emme palvele sinua jumaliasi emmekä kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta, jonka sinä olet pystyttänyt." (Dan. 3:16-18.)

Toisin sanoen: "Näyttää toivottomalta. Ilman Jumalan ihmettä me kuolemme. Mutta Jumala kykenee pelastamaan meidät tästä tulisesta kriisistä! Mutta ellei Hän sitä tee, me emme silti luovu Hänestä. Elämme tai kuolemme, me uskomme ja luotamme Häneen!"

Rakkaani, tämä on sellaista uskoa, joka saa enkelit iloitsemaan ja joka miellyttää Jumalan sydäntä. Se on uskoa, joka sanoo: "Herra, minä olen vakuuttunut, täysin varma siitä, että Sinä pystyt pelastamaan minut. Jos Sinä vain lausut sanan, niin kaikki on ohitse. Mutta eellet - en aio paeta. En aio syyttää Sinua minun hylkäämisestäni. Pysyn uskollisena ja vakaassa uskossa. Sinun tiesi ovat korkeampia kuin minun, Herra - ja minun elämäni on Sinun käsissäsi. Vaikka Sinä koettelet minua, minä silti luotan Sinuun."

Juuri tämä avaa Kristukselle ovet sinun hätääsi - täysi luottamus siihen, että Hän kykenee pelastamaan ja vapauttamaan meidät millaisesta kriisistä tahansa. Me luotamme siihen, että olemme Hänen käsissään, tapahtui mitä tahansa.

Sinun kannattaa muistaa, että Jumala olisi voinut pelastaa nämä kolme miestä monilla eri tavoin. Hän olisi yksinkertaisesti muuttanut Nebukadnessarin mielen. Tai Hän olisi voinut sallia heidän paeta. Olihan Mooseskin paennut, samoin Joosef ja Daavid. Mutta nöillä kolella juutalaisella miehellä oli erityinen usko, johon Herra vastasi hyvin nopeasti: He uskoivat Jumalan uskollisuuteen! He olivat varmoja siitä, että Hän tekisi sen, mikä oli parasta heille ja Hänen omalle kunnialleen.

Sen vuoksi emme näe heitä "vaatimassa oikeuksiaan" uskovina. He eivät myöskään kuluta aikaansa yrittämällä rakentaa toistensa uskoa lupauksia luettelemalla. Ei, he menivät tyynen arvokkaasti kohti pätsiä ja sanoivat: "Jumala kyllä pystyy! Mutta ellei..." Varmaan tämä viimeinen lause saa monet ihmiset loukkaantumaan. Voin melkein kuulla heidän sanovan: "Ei suinkaan. pastori - sehän on negatiivista! Se jättää tilaa epäilylle. Meidän pitäisi sanoa vain - Jumala kyllä pystyy - ja piste!"

Uskon koko sydämeistäni, että Jumala pystyy. Uskon, että Hän pystyy sanomaan sanan ja pelastamaan hetkessä kenet hyvänsä. Mutta ajatelkaa tätä: Elleivät nämä juutalaiset miehet olisi pystyneet sanomaan: "Mutta ellei..." - ellei heillä olisi ollut sellaista uskoa. mitä he olisivat tehneet hädän hetkellä? Olisivatko he ruvenneet esittämään vastalauseita mitä lähemmäksi tulta he tulivat? Olisivatko he lopulta itkeneet: "Jumala. Sinä et pitänytään sanaasi. Sinä jätit meidät pulaan!"

Ei - he olivat valmiit kuolemaan! He pystyivät sanomaan: "Herra, vaikka minun täytyy kärsiä - vaikka minun ruumiini syytty ja minun palavan lihani haju täyttää ilman - silti minä yhä vain luotan Sinuun. Minä uskon Sinuun, vaikka en saakaan vastausta rukoukseeni!"

Useimmilla meistä ei ole niin suurta uskoa, että voisimme käyttää samoja rohkeita sanoja kuin nämä miehet: "Mutta ellei..." Minä kysyn sinulta, mitä sinä teet, ettei saa vastausta? Syytätkö Jumalaa, että Hän petti sinut, ettei Hän rakasta sinua? On todellinen murhenäytelmä. jos menet omaan pätsiisi ja huudat: "Jumala, missä Sinä olet! Sinä olet pettänyt minut!"

Nämä kolme juutalaista miestä menivät tuleen, kun heidän ruumiinsa olivat jo kuolleet maailmalle. He olivat valmiit uhraamaan ruumiinsa ilolla, elävänä uhrina. Ja Jeesus kohtasi heidät kirjaimellisesti heidän hädässään! Mikä uskomaton palkinto - Kristus kulkee heidän rinnallaan, kun heillä on kaikkein vaikeinta.

Mitä arvelet heidän sanoneen Jeesukselle, kun Hän ilmestyi pätsiin? "Voi kiitos, Herra! Kiitos, kun et antanut meidän kärsiä kipua. Kiitos, että annoit meille uuden tilaisuuden - muutamiksi vuosiksi!"

Ei! Uskon, että he sanoivat: "Herra, ota meidät mukaasi! Älä jätä meitä tänne. Olemme saaneet haltioituneina tuntea kirkkauden - emmekä halua takaisin. Vie meidät kotiin Sinun luoksesi." He olisivat mieluiten jääneet Hänen luokseen. Jeesus tuntee tällaisen sydämen - ja sellaiselle sydämelle Hän antaa itsensä alttiiksi.

Pystytkö sanomaan: "Herra, vie minut kotiin?" Ehkä et ole koskaan oppinut antamaan koko ruumistasi, liiketoimiasi, avioliittoasi, hätätilanteitasi Jumalan käsiin. Meidän on kyllä aina rukoiltava uskossa luottaen siihen, että Jumala vastaa; silti meidän on myös luotettava Häneen täysin tilanteessamme ja sanottava sydämessämme: "Mutta ellei, Herra - silti minä en lakkaa luottamasta Sinuun!"

Rukoile nyt minun kanssani: "Herra, Sinä pystyt pelastamaan minut tästä tulisesta pätsistä. Mutta ellei - minä uskon silti! Vaikka minun täytyisi yhä latkaa tätä hirvittävää koet-telemusta - jos joudun kohtaamaan uusia kärsimyksiä, uusia koetuksia - annan kaikkeni Sinun haltuusi. Tule vain ja kulje niiden läpi rinnallani!"

Minä vakuutan sinulle - Jeesus Kristus tulee luoksesi hädän hekellä. Hän tarttuu sinua kädestä ja johdattaa sinut tulen läpi. Minun mielestäni Kristuksen tulo kriisiisi keskelle on suuremmoisista vastaus rukoukseen, jonka vain voit saada - koska kun Hän tulee, Hänen läsnä-olonsa kohottaa sinut kaiken tuskan, kaiken kivun, kaiken hämmennyksesi yläpuolelle. Kun Jeesus ilmestyy rinnallesi, Hän ottaa sinua kädestä ja auttaa sinua seisomaan vahvana!

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/3563/>